

ΚΑΚΟ ΧΡΟΝΟ

**ΝΑ ΕΧΕΙ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΔΟΣΙΛΟΓΩΝ. Η ΕΚΔΙΩΞΗ ΤΗΣ
ΑΠΟ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΩΦΕΛΙΜΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ**

Συμπλήρωσε χρόνο η κυβέρνηση τούτες τις μέρες, και ο πρωθυπουργός, χεσμένος από τη χαρά του, περιέγραφε στους δημοσιογράφους τα εύσημα που απλόχερα του μοίρασαν οι Αμερικανοί για τα βάρβαρα μέτρα του. Αμέσως μετά έρχονται οι Γερμανοί με το βραβείο Quadriga «The Power of Veracity». Η «διάκριση» αυτή γίνεται στην κατηγορία «Αρετή της Αλήθειας»(!!!!) και τον επαινετικό λόγο θα εκφωνήσει ο επικεφαλής της Ντόιτσε Μπανκ Γιόζεφ Άκερμαν...Έξνοι και ντόπιοι εκπρόσωποι των συμφερόντων του κεφαλαίου θα οργιάσουν για το «μεγαλείο» του ανδρός, «του δικού τους ανθρώπου στην

Αθήνα» όπως ομολόγησαν οι Financial , να μην υποκύπτει στο «πολιτικό κόστος», να μη λαμβάνει δηλαδή υπόψη του τις ανάγκες και τα δικαιώματα των εργαζομένων. Ότι και να κάνουν δεν μπορούν να κρύψουν την απίστευτη οργή που συσσωρεύεται. Άλλωστε δεν τολμούν οι κυβερνητικοί να εμφανιστούν στο δρόμο παρά μόνο σε καλά περιφρουρημένες παραστάσεις. Το νέο φτωχολόγιο που ετοιμάζουν για τους δημόσιους υπαλλήλους, την κατάργηση των συμβάσεων και τις μειώσεις μισθών κατά το δοκούν στον ιδιωτικό τομέα, η νέα φοροεπιδρομή με έμμεσους φόρους, το ξεθεμελιώμα του δημόσιου πανεπιστημίου, η μετατροπή των αγωνιστικών κινητοποιήσεων σε τρομοκρατικές πράξεις -που πέρασαν στη ζούλα τον Αύγουστο- και...και... είναι σοβαρότατοι λόγοι για το εργατικό κίνημα να επιδιώξει άμεσα την ανατροπή όχι μόνον αυτής της βάρβαρης πολιτικής αλλά και των ίδιων των βαρβάρων!

ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΥΣΠΕ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

Παραμβάσεις Κινήσεις

Συσπειρώσεις Π.Ε.

Δε θα τους αφήσουμε να περάσουν πάνω από τις ζώες μας

Κυκλοφόρησε με τον παραπάνω τίτλο η εκλογική διακήρυξη των παρεμβάσεων. Με μάχιμο τρόπο, που ανταποκρίνεται στους καιρούς και στις ανάγκες, παρουσιάζει πως αυτή την περίοδο θα πρέπει να δράσουν οι εργαζόμενοι ενάντια στην αντεργατική επίθεση αλλά και πως πρέπει να βλέπουμε και να παρεμβαίνουμε στα υπηρεσιακά συμβούλια.

«Τα Υπηρεσιακά Συμβούλια (ΚΥΣΠΕ - ΑΠΥΣΠΕ - ΠΥΣΠΕ) κάθε άλλο παρά εξυπηρετούν με διαδικασίες διαφανείς και

"αξιοκρατικές" τα συμφέροντα των εκπαιδευτικών. Πρόκειται για όργανα διαχείρισης και προώθησης της εκάστοτε κυβερνητικής - κρατικής πολιτικής. Αποτελούν πεδίο ανάπτυξης των πελατειακών σχέσεων, της ρουσφετολογίας και του κομματισμού. Επιδιώκουν να νομιμοποιήσουν στη συνείδηση των εκπαιδευτικών τις διοικητικές λογικές, τις συνδιαχειριστικές αντιλήψεις και την ενσωμάτωση του συνδικαλιστικού κινήματος στον κρατικό μηχανισμό. Ο χαρακτήρας και ο ρόλος των Υπηρεσιακών Συμβουλίων δεν αλλάζει με τη συμμετοχή των εκπροσώπων των εκπαιδευτικών σε αυτά, ο νομοθέτης έχει προβλέψει για όλα. Όργανα αδιαφανή και στεγανοποιημένα, που προστατεύονται από ένα ολόκληρο θεσμικό πλαίσιο απέναντι σε οποιοδήποτε ουσιαστικό έλεγχο των δυνάμεων του κινήματος. Όργανα που αποκτούν αναβαθμισμένο ρόλο στη νέα εποχή όπου ο έλεγχος και η χειραγώγηση του εκπαιδευτικού σώματος περνάει από τους μηχανισμούς του γραφειοκρατικού επίσημου συνδικαλισμού κατευθείαν στη διοίκηση και τους αιρετούς. Οι αιρετοί - στη συντριπτική τους πλειοψηφία - ως ο πιο εκφυλισμένος και διαπλεκόμενος βραχίονας του επίσημου συνδικαλισμού, αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του παλιού πολιτικού κόσμου των σκανδάλων και της διαφθοράς, της πολιτικής συνδιαλλαγής ψήφων και τοποθετήσεων /αποσπάσεων /εξυπηρετήσεων.

Άμμος στα γρανάζια τους...

Εμείς δεν θα συναινέσουμε με τέτοια όργανα, θα παλέψουμε για την αποκάλυψη του ρόλου τους, το μπλοκάρισμα των αποφάσεών τους, την ακύρωση των αντιεκπαιδευτικών επιλογών τους μέσα από τις διαδικασίες του κινήματος. Έχουμε ένα διαφορετικό εκπαιδευτικό όραμα ενταγμένο σε μια άλλη κοινωνική πραγματικότητα στην οποία η αυτοδιοικητική πρακτική θα πρέπει να έχει σα στοιχεία της την άμεση δημοκρατία, την κοινωνική πλειοψηφία, την αυτόματη ανακλητότητα, την απαιτούμενη περιοδικότητα, τη διαφάνεια και την ανοιχτή λειτουργία, τον άμεσο έλεγχο από το συνδικαλιστικό κίνημα. Η παρουσία μας σ' αυτές τις εκλογές δεν μπορεί παρά να έχει το χαρακτήρα της φωνής του κινήματος που:

- Αναδεικνύει τα προβλήματα που συσσωρεύει η εκπαιδευτική πολιτική και να καταγγέλλει αυθαιρεσίες, πελατειακές σχέσεις και αδιαφανείς διαδικασίες. Μεταφέρει - υλοποιεί τις αποφάσεις των συλλόγων και των γεν. συνελεύσεών τους.

- Διεκδικεί μαχητικά και συλλογικά δίκαιη και ίση αντιμετώπιση όλων των συναδέλφων, απαιτεί διαφάνεια και δικαιοσύνη για όλα τα ζητήματα. Αντιστέκεται στον εκμαυλισμό συνειδήσεων, αρνείται το ρουσφέτι, τη διάκριση των εκπαιδευτικών στους «δικούς μας» και στους «άλλους». Είναι δίπλα σε όσους εκπαιδευτικούς υφίστανται αδικίες, διώξεις, αυθαιρεσίες. Ενημερώνει δημόσια τους συναδέλφους για κάθε ζήτημα.

- Απέχει από κάθε διαδικασία αξιολόγησης, επιχειρεί να μπλοκάρει κάθε τέτοια πράξη με μαζικούς όρους αλλά ακόμα και με την παραίτησή του αν χρειαστεί.

(απόσπασμα από τη διακήρυξη)

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΗΠΙΑΓΩΓΟΣ!

Είναι η ώρα 1:20' το μεσημέρι και αρχίζει το «θρίλερ» μου: τα φαγητά έχουν βγει από το ψυγείο εδώ και μια ώρα περίπου και πρέπει τα 25 παιδιά που έχω στο τμήμα μου να φάνε και να ξεκουραστούνε.

Σκέφτομαι : «δεν είμαι ευχαριστημένη με την κατάσταση του νηπιαγωγείου αυτήν την ώρα, μάλλον φταίω εγώ που δεν τα κάνω καλά, που δε ζεσταίνω τα φαγητά των παιδιών, που δεν στρώνω όμορφα τα τραπέζια, που δε σερβίρω σωστά τα φαγητά τους... και εγώ φταίω που μερικά δεν τρώνε καλά το μεσημέρι και έπειτα δεν ξεκουράζονται και σωστά : δεν θα έπρεπε να αδειάσω το νηπιαγωγείο για να καταφέρω να χωρέσουν τα 25 στρώματα;; Και πρώτα να καθαρίσω και το πάτωμα με μια σκούπα;;; ίσως και ένα σφουγγάρισμα να χρειάζεται πριν από....».

-Αχ, και να ήμουνα μόνο καθαρίστρια - σκέφτομαι έπειτα -, αλλά τι λέω, είμαι Νηπιαγωγός!

-Ή καλύτερα να ήμουνα μόνο τραπεζοκόμος - σκέφτομαι πάλι- θα έκανα σωστά τη δουλειά μου και θα...αλλά τι λέω είμαι νηπιαγωγός!

Διώχνω γρήγορα όλες αυτές τις ανούσιες σκέψεις και αποφασίζω γρήγορα : θα βάλω αγγελία «Ζητείται νηπιαγωγός για ολιγόωρη εργασία»

ΕΙΡΗΝΗ ΜΟΥΣΙΑΔΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΝΙΚΗΦΟΡΑ ΑΠΕΡΓΙΑ

Από το 1152 π.Χ., οπότε επί του Ραμσή του Γ' καταγράφηκε στην αρχαία Αίγυπτο η πρώτη απεργία στον κόσμο, η αποχή από την εργασία εξακολουθεί να αποτελεί ένα από τα κυριότερα μέσα που διαθέτουν οι εργαζόμενοι για να πετύχουν τους στόχους τους. Η πρώτη απεργία στην ιστορία είναι καταγεγραμμένη σε πάπυρο και αφορούσε τους τεχνίτες στη βασιλική νεκρόπολη Deir el-Medina, που ζητούσαν αύξηση μισθού, την οποία και τελικά πέτυχαν. Με την έλευση της βιομηχανικής επανάστασης και την εξάπλωση της μισθωτής εργασίας καθώς και τη δημιουργία των συνδικάτων τον 19ο αιώνα, η απεργία έγινε βασικό όπλο των απανταχού εργαζομένων.

ΛΕΗΛΑΣΙΑΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΤΟΜΕΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΥΠΟ Τη μείωση των μισθών και συνολικά την υπονόμευση των Συλλογικών Συμβάσεων στον ιδιωτικό τομέα δρομολογεί η κυβέρνηση, κλιμακώνοντας την επίθεσή της σε βάρος της εργατικής τάξης. Όταν την περασμένη άνοιξη η κυβέρνηση έκοβε τους μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων, πούλαγε «προστασία» στους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα, για τους οποίους - όπως έλεγε - διασφάλιζε δήθεν το εισόδημά τους, απέναντι στις αξιώσεις της τρόικας. Πέντε μήνες μετά, βγάζει από το συρτάρι τα σχέδιά της, τα οποία κρίνει ότι δεν παίρνουν αναβολή.

Έτσι ήδη είναι στα σκαριά η υπουργική απόφαση από το υπουργείο Εργασίας, με την οποία στο όνομα της διαφύλαξης των θέσεων εργασίας, με πρόσχημα την οικονομική κρίση, η μεγαλοεργοδοσία θα μπορεί να μειώνει τους μισθούς και τα μεροκάματα, να μην εφαρμόζει τις Συμβάσεις Εργασίας και ειδικά τις κλαδικές. Εφαρμόζεται, δηλαδή, η πρόβλεψη που είχε συνομολογήσει στο «επικαιροποιημένο μνημόνιο», με την οποία «η κυβέρνηση πρέπει να διασφαλίσει ότι οι συμβάσεις σε επίπεδο επιχείρησης υπερισχύουν των κλαδικών συμβάσεων που με τη σειρά τους υπερισχύουν έναντι των συμβάσεων σε επίπεδο επαγγελματικών ενώσεων...». Με τον τρόπο αυτό, λειτουργώντας ως εντολοδόχος της εργοδοσίας, αφαιρεί και την ελάχιστη κάλυψη που έδιναν οι συμβάσεις στους εργατικούς μισθούς, εξασφαλίζει νέες δυνατότητες στις επιδιώξεις της για κερδοφορία.

Βέβαια, σε μια προσπάθεια να χρυσώσει το χάπι, η υπουργός Εργασίας, **Λούκα Κατσέλη**, εμφανίζεται να υποστηρίζει ότι η μείωση των μισθών και η κατάργηση επί της ουσίας των κλαδικών συμβάσεων δε θα έχει γενική εφαρμογή, ότι θα γίνει σε «τοπικό επίπεδο» ή σε συγκεκριμένες επιχειρήσεις και γι' αυτό η υπουργική απόφαση θα βάζει «κριτήρια»...! Πρόκειται για άλλον έναν ελιγμό για να περάσει η διάταξη. Διότι κυβέρνηση και εργοδότες γνωρίζουν πολύ καλά ότι «η αρχή είναι το ήμισυ του παντός». Αρκεί να ξηλωθεί το πουλόβερ και έπειτα... όλα θα πάρουν το δρόμο τους. Πολύ περισσότερο που η απόφαση δε θα περιοριστεί στο ζήτημα των συμβάσεων. Στην ίδια κατεύθυνση και με βάση το «επικαιροποιημένο μνημόνιο» προωθούν:

Την παραπέρα μείωση των υπερωριακών αποδοχών πλέον αυτής που επιβλήθηκε με το νόμο 3863/2010.

- Την ενίσχυση της διευθέτησης του χρόνου εργασίας και άρα την υπονόμευση του 8ωρου και 7ωρου.
- Την κατάργηση της διάταξης που προβλέπει την επέκταση μιας συλλογικής σύμβασης και στους εργαζόμενους των επιχειρήσεων που οι ιδιοκτήτες τους δεν εκπροσωπούνται στη διαπραγμάτευση.
- Την επέκταση της δοκιμαστικής περιόδου για τους νεοπροσλαμβανόμενους από τους 2 στους 12 μήνες.
- Τη διευκόλυνση των επιχειρήσεων για μεγαλύτερη χρήση συμβάσεων προσωρινής και μερικής απασχόλησης.
- Πρόκειται για καθολική επίθεση με σχέδιο και συνέχεται.

Εξάλλου, τα παραπάνω έρχονται να προστεθούν στις αντεργατικές διατάξεις που ψήφισε η κυβέρνηση μόλις τον περασμένο Ιούλη με το νόμο 3863 και με τις οποίες για το κεφάλαιο εξασφαλίστηκε:

- Η μείωση της αμοιβής των νέων εργαζομένων στο 70% του κατώτερου μισθού μέσω της «μαθητείας».
- Η μείωση της αμοιβής των νεοπροσλαμβανόμενων κάτω των 25 ετών στο 84% του κατώτερου μεροκάματος και μισθού.
- Η μείωση κατά 20% των αμοιβών υπερωρίας και υπερεργασίας.
- Η μείωση της αποζημίωσης των εργαζομένων λόγω απόλυσης κατά 50%.
- Αύξηση του ποσοστού και του αριθμού των απολύσεων.

Επιπλέον, με την τριετή Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση που υπέγραψε η πλειοψηφία της ΓΣΕΕ πάγωσαν οι κατώτεροι μισθοί και τα μεροκάματα για ολόκληρο το 2010 ενώ για το 2011 και το 2012 οι αυξήσεις δεν αντιστοιχούν ούτε στο 1/3 του επίσημου πληθωρισμού. Και όλα αυτά δεν έγιναν για να προστατευτούν οι θέσεις εργασίας, όπως διατείνεται η κυβέρνηση, αλλά μόνο η κερδοφορία των επιχειρήσεων. Έχουν γενική ισχύ για όλες τις επιχειρήσεις και όχι γι' αυτές μόνο που αντιμετωπίζουν κάποιο πρόβλημα. Όπως ακριβώς γενική ισχύ υπέρ του κεφαλαίου θα έχουν και τα νέα μέτρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑ «ΣΩΣΟΥΝ» ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ!

Μια Ανώτατη
Εκπαίδευση, όπου
ακόμα και η τελευταία
λεπτομέρεια θα
καθορίζεται απ' τις
επιχειρήσεις και τα
συμφέροντά τους,
περιέγραψε ο
πρωθυπουργός, Γ.

Παπανδρέου, προχτές στους Δελφούς, όπου ξεκίνησε η

τρίμηνη διαβούλευση που θα καταλήξει σε νέο νόμο - πλαίσιο. Τα προγράμματα σπουδών, η διοίκηση των ιδρυμάτων, η χρηματοδότηση - επένδυση, τα πτυχία, η πιστοποίηση των πτυχίων, το κόστος των φοιτητών και των σπουδαστών θα κρίνονται και θα κατασκευάζονται με τα κριτήρια της αγοράς.

Τίποτα δεν πρόκειται ν' αφήσει όρθιο η κυβέρνηση, απ' ό,τι έχει μείνει απ' τη δημόσια Ανώτατη Εκπαίδευση, αν άμεσα δεν αντιδράσουν φοιτητές, σπουδαστές, εκπαιδευτικοί, ερευνητές και συνολικά οι εργαζόμενοι. Ο πρωθυπουργός και η υπουργός Παιδείας, Α. Διαμαντοπούλου ήταν αποκαλυπτικοί, δεν έκρυβαν τίποτα. Παρουσίασαν το όραμα για το «νέο» πανεπιστήμιο, στο οποίο αντί για συγκροτημένη επιστημονική γνώση, θα μοιράζονται «πιστοποιητικά» για κάθε χρήση, αρκεί να τα ζητά η «αγορά». Κύριο κριτήριο, λοιπόν, θα είναι η «ανταγωνιστικότητα». Η «ανταγωνιστικότητα» του πανεπιστημίου, του φοιτητή, του καθηγητή. Το πανεπιστήμιο αναλαμβάνει - ξεκάθαρα πλέον - την παραγωγή φθηνού εργατικού δυναμικού, γίνεται ένα σούπερ - μάρκετ γνώσεων και μετατρέπεται σε ένα μεσίτη πολλών χρήσεων για τους επιχειρηματίες.

ΝΤΑΧΑΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΕΥΡΩΠΗ

Μαύρες επέτειοι σήμερα και αύριο. Σαν σήμερα, πριν είκοσι χρόνια η Δυτική Γερμανία προσάρτησε την αυτοδιαλυμένη Γερμανική Λαοκρατική Γερμανία και το ηττημένο και διαμελισμένο Τρίτο Ράιχ του Χίτλερ αναβίωσε σαν Λερναία Ύδρα με τη μορφή της ενιαίας Γερμανίας, η οποία εξελίσσεται ταχύτατα σε οικονομικοπολιτικό Τέταρτο Ράιχ που καθυποτάσσει ολόκληρη την Ευρώπη μέσω της ΕΕ. Σαν αύριο, πέρυσι το ΠΑΣΟΚ του Γιώργου Παπανδρέου θριάμβευσε στις βουλευτικές εκλογές σχηματίζοντας την πιο εφιαλτικά αντιλαϊκή και ξενόδοουλη κυβέρνηση που πέρασε από τον τόπο αυτόν.

Διπλός ο ζυγός που υφίστανται οι έλληνες εργαζόμενοι. Πρώτος και βαρύτερος ο εσωτερικός ζυγός. Σαν ύαινες έχουν ορμήσει οι υπουργοί του ΠΑΣΟΚ με επικεφαλής τον Παπανδρέου και κατασπαράζουν τους μισθούς, τις συντάξεις και τα εισοδήματα των ασθενέστερων κοινωνικών στρωμάτων. Με φασιστικό πάθος στραγγαλίζουν ταυτόχρονα τις δημοκρατικές ελευθερίες ψηφίζοντας αλληπάλληλους ολοκληρωτικούς νόμους, προκειμένου να οικοδομήσουν ένα αυταρχικό καθεστώς που θα τους επιτρέπει να εξοντώνουν κάθε εργασιακό και κοινωνικό δικαίωμα με την ελάχιστη δυνατή αντίσταση, φυλακίζοντας όσους αντιστέκονται. Η άθλια κυβέρνηση του «Παπανδρέου Τσολόκογλου» άλλαξε εν κρύπτω μέσα στον Αύγουστο τον τρομονόμο που είχε ψηφίσει πάλι το ίδιο το ΠΑΣΟΚ επί Σημίτη έτσι ώστε να μπορεί να σέρνει στα δικαστήρια συνδικαλιστές και συμμετέχοντες σε διαδηλώσεις με την κατηγορία της...«τρομοκρατικής δράσης (IV.)», αν προβαίνουν σε βίαιες ενέργειες. Ο προηγούμενος τρομονόμος αυτό το απέκλειε ρητά, αλλά η κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου κατάργησε μυστικά στο θερινό τμήμα της Βουλής εκείνη την παράγραφο που το απέκλειε! Η αλήθεια είναι ότι αυτός ο πολιτικός και

οικονομικός εκφασισμός δεν συντελείται μόνο στην Ελλάδα. Μαίνεται σε πανευρωπαϊκή κλίμακα υπό την ηγεσία της Γερμανίας, η οποία υλοποιεί τα σχέδια του Χίτλερ για γερμανοποίηση της Ευρώπης με οικονομικά και πολιτικά και όχι στρατιωτικά -τουλάχιστον για την ώρα- μέσα, με κύριο όπλο την ΕΕ. Τεράστια τμήματα του ευρωπαϊκού πληθυσμού σε όλες τις χώρες συνειδητοποιούν πλέον τη γελοιότητα των θεωριών περί της δήθεν «Ευρώπης των λαών» και διαπιστώνουν όλο και σκληρότερα πάνω στο πετσί τους ότι η ΕΕ αποτελεί την «Ευρώπη - φυλακή των λαών»! Και μάλιστα όχι οποιαδήποτε φυλακή, αλλά ...γερμανικό στρατόπεδο συγκέντρωσης τύπου οικονομικού Νταχάου σε σύγχρονη έκδοση. Αποθρασυμμένοι στο έπακρο οι γερμανοί ηγέτες εγκαταλείπουν πλέον κάθε πρόσχημα δημοκρατικοφάνειας στην ΕΕ και επιδιώκουν ανοιχτά τον παραμερισμό κάθε πολιτικής διαβούλευσης και την αυτοματοποίηση των ποινών πάνω στις χώρες που παραβιάζουν οποιονδήποτε κανόνα επιβάλλουν οι Γερμανοί. Πανηγύριζε την Πέμπτη π.χ. η Φράνκφουρτερ Αλγκεμάινε: «Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εξαγγέλλει τη μεγαλύτερη μεταρρύθμιση του Συμφώνου Σταθερότητας» έγραφε στους τίτλους της.

«Οι κυβερνήσεις δεν έχουν πάντα δίκιο» απεφάνθη ο πρόεδρος της Κομισιόν, Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο, αυτό το γελοίο υποκείμενο, απαντώντας στις βάσιμες κατηγορίες ότι οι προτάσεις της ΕΕ παραμερίζουν τις νόμιμα εκλεγμένες κυβερνήσεις των κρατών - μελών και υποτάσσουν τη μοίρα των ευρωπαϊκών λαών στις αποφάσεις εγκάθετων γραφειοκρατών, οι οποίοι ελέγχονται άμεσα ή έμμεσα από το Βερολίνο. Η αλήθεια είναι ότι το πλαίσιο που προωθούν οι Γερμανοί είναι δισυπόστατο. Από τη μια κατοχυρώνει απολύτως τα συμφέροντα του χρηματοοικονομικού κεφαλαίου και συστήματος ανεξαρτήτως εθνικότητας, οπότε υπό το πρίσμα αυτό έχει την πλήρη στήριξη των τραπεζιτών και των χρηματιστών ολόκληρης της ΕΕ. Με πρόσχημα τα ελλείμματα και το δημόσιο χρέος μονιμοποιεί επίσης πολιτικές λιτότητας, δηλαδή αναδιανομής του κοινωνικού πλούτου υπέρ των πλουσίων, οπότε έχει τη γενική στήριξη όλων των αστικών τάξεων της ΕΕ στο βαθμό που αυτή η λιτότητα δεν θίγει άμεσα τα συμφέροντα παραγωγικών καπιταλιστικών δραστηριοτήτων - κάτι που όμως συμβαίνει σε αρκετά μεγάλη έκταση στις σημερινές συνθήκες της οικονομικής κρίσης. Από την άλλη πλευρά οι προτάσεις της Κομισιόν αποσκοπούν στην παγίωση της γερμανικής υπεροχής μέσα στο πλαίσιο της ΕΕ, αφαιρώντας από τις αστικές τάξεις χωρών όπως η Γαλλία, η Ιταλία, η Ισπανία και πάμπολλες μικρότερες δυνατότητες χρησιμοποίησης των ελλειμμάτων και του δημόσιου χρέους ως εργαλείου αναπτυξιακής πολιτικής υπέρ του δικού τους κεφαλαίου. Στο σημείο αυτό οι αντιθέσεις είναι αληθινές, σοβαρές και προκαλούν σφοδρότατες συγκρούσεις με άγνωστη έκβαση. Το δικό μας ζήτημα είναι αν οι εργαζόμενοι θα παρακολουθούν όλα αυτά ως αδρανείς παρατηρητές που πληρώνουν πάντα το λογαριασμό ή αν θα εισβάλουν στη σκηνή για να τα κάνουν όλα λίμπα! Το ευχόμαστε ολόψυχα φυσικά, αλλά ακόμη είναι νωρίς για να ελπίσουμε ότι αυτό θα γίνει οπωσδήποτε. Η παρατηρούμενη πανευρωπαϊκή αφύπνιση ακόμη και των ρεφορμιστικών συνδικάτων δίνει μια προαισιοδοξία.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΕΛΑΣΤΙΚ